

It is almost that

It Is Almost That: A Collection of Image+Text Work by Women Artists and Writers

Lisa Pearson, Siglio, 2011

Door Sanne Kabalt

'*It is almost that*' is een dik boek waarin het 'image+text work', zoals het hier genoemd wordt, van 26 vrouwelijke kunstenaars is samengebracht. Elke kunstenaar krijgt een korte inleiding en vooral vele pagina's ruimte voor het werk zelf. Pas achterin het boek is in een nawoord de motivatie van de samensteller, Lisa Pearson, om juist deze werken te tonen en dat op deze manier te doen, te lezen.

Wat me meteen vrolijk stemt zodra ik het boek in handen heb is dat ik hier een aantal bekende namen en zelfs favoriete werken herken, zoals bijvoorbeeld de onvergetelijke serie '*He disappeared into complete silence*' van Louise Bourgeois, maar ook vele namen en werken die helemaal nieuw voor mij zijn. En toch precies in mijn categorie vallen. De term 'image+text work' is nieuw voor me, ookal is me na het lezen van dit boek duidelijk dat het overgrote deel van mijn werk in die categorie valt. Sinds ik de Crossyart studie doe ben ik ook de term 'photo-text art', soms geschreven als 'photo/text' tegengekomen. Is het belangrijk om de naam van het hokje te weten, waar je in valt? Niet altijd, maar wel als het je helpt om je onder te dompelen in het werk van anderen die zich op fascinerende wijze verhouden tot dezelfde media waar je zelf mee speelt.

'It is almost that' evokes the humming state of the not-quite-this-and-not-quite-that, a state that conjures an awareness of what accepted categories cannot contain, what familiar taxonomies cannot order, what one medium cannot express, what a single language cannot circumscribe. It is something, in other words, that can never be just that – fully one thing or another, wholly belonging here or there: something then mutable, indeterminate, ineffable, schrijft Lisa Pearson in haar nawoord. Ze vat hierin prachtig samen hoe werk waarin beeld en tekst samenkomt tussen categorieën valt, iets ongrijpbaars krijgt, en een zekere grenzeloosheid kent. De titelzin, die ik koester vanwege de eerlijke, aarzelende toon, komt uit een werk van de Koreaanse kunstenares Theresa Hak Kyung Cha.

Pearson schrijft ook treffend over waar de werken 'leven'. Volgens haar leven al deze werken eigenlijk zowel in het visuele als het literaire, maar worden ze vaak tot een van die twee werelden beperkt. Een scherpe observatie, die ik herken. Het is nogal iets anders om een kunstwerk te zien en daarin ook te lezen, dan een literair werk te lezen en ook visuele kanten daarin te bewonderen. De context maakt uit, verandert je hele ervaring. Deze werken moeten nooit alleen gezien of gelezen worden, er gebeurt juist iets nieuws in het moment wanneer het er allebei is. Degene die het werk bewonderd gaat, idealiter, continu heen en weer, in een onophoudelijk lezenkijken of kijkenlezen; een grenzeloos, hybride tot-zich-nemen.

Pearson benadrukt dat ze voor elk werk vele pagina's nodig had vanwege de aanhoudende aandacht die nodig is, om de diepte van het werk te tonen, om je de kans te geven manieren te ontdekken om het te lezen en herlezen. Ze koos ervoor om alleen werk van vrouwen te tonen als een kleine bijdrage aan de aanhoudende ongelijkheid in de kunstwereld. Het boek is in grijstonen gedrukt, en hoewel er werken bij

zijn die eigenlijk in kleur zijn bedoeld zijn vond ze opvallend veel image+text werken die ofwel in zwart-wit zijn gemaakt, ofwel goed overeind blijven wanneer ze in zo getoond worden.

'Gray is the color of ambiguity, of 'it is almost that', of infinite shading, of the in-between like twilight and shadows, of the merging of the white of the page and the black of printed text. Gray is, when reading, unseen but sensed (the figurative gray is always there in the best work). In this collection, gray signals that the familiar modes of reading will not be sufficient — texts do not always appear on pristine white fields; images are not illustrative and language does not explain; stories do not unfold in predictable ways — and yet every page is meant to be read. In gray, there is multiplicity' schrijft ze, en daarmee benadrukt ze opnieuw op wonderschone wijze hoe bijzonder dit genre is, dat tussen het een en het ander invalt; tussen zwart en wit, tussen beeld en tekst.